

'De meeste racers zitten dagelijks uren te sleutelen aan hun wagen en willen hem ook graag testen. Als ze dat niet kunnen op een veilige manier, doen ze het wel illegaal'

Het gevecht tegen het illegale racespook

In het wereldje van het straatracen en de strak getunedede bolides vallen steeds vaker slachtoffers. De voorbije weken kwamen herhaaldelijk meldingen binnen van dodelijke ongevallen na wedstrijdjes op de openbare weg (DM 18/1). Overheid en politiediensten staan vrij machteloos tegenover het steeds verder oprukkende fenomeen. **'Enkel een legalisering van het straatracen kan een oplossing bieden', stelt Rohny Budenaers van ABC-Events, die de voorbije jaren al drie legale racen wist te organiseren.**

Brussel

Eigen berichtgeving

Cathy Galle

Straatracen is geen nieuw fenomeen. In de Verenigde Staten groeide het uit tot een echte plaag, waarbij jaarlijks tientallen doden vallen. Ondertussen is de 'sport' wereldwijd een hype én een reëel probleem geworden. Het is een subcultuur met internet als platform voor contacten en afspraken. Vaak in een bepaald jargon en geheimtaal.

Ook bij ons groeit het illegale straatracen de laatste tijd boven het hoofd van de autoriteiten uit. De lokale politiekorpsen proberen te doen wat ze kunnen, maar voor iemand kan optreden zijn de races voorbij en weet niemand ergens van. De racers zijn veelal ongrijpbaar, tenzij er een ongeval gebeurt. Of zoals de woordvoerder van de politie van Charleroi, Franco Meggetto, het uitdrukt: "Het is als vechten tegen een spook."

In de Waalse stad overleed afgelopen weekend nog een man, nadat hij frontaal aangereden werd door een racende tiener. "Zo'n race kan overal en op elk moment gebeuren", stelt Meggetto. "Het gaat in veel gevallen om geïmproviseerde wedstrijden. Het is voldoende dat twee chauffeurs voor een rood licht staan en een teken uitwisselen. Als het licht op groen springt, vertrekken ze voor een wedstrijdje. Zoiets valt gewoon niet te voorzien."

Maar er bestaat ook nog een andere vorm van straatracen, die zo mogelijk nog gevaarlijker is: de georganiseerde legale straatracen. Wie die organiseert, is niet altijd duidelijk. Via chatrooms, newssites en sms wordt een select clubje van racers verwittigd, vaak slechts een uur op voorhand. Alles verloopt volgens hetzelfde stramien. De omgeving wordt eerst verkend, enkele mensen gaan op de uitkijk staan en het racen begint. Twee chauffeurs vertrekken op het afgesproken moment en proberen simpelweg het snelst aan de finish te zijn.

Het geheel duurt hoop en al een kwartier. Meestal wordt gekozen voor een recht stuk weg, met één goeie draai en weer een recht stuk. Ringwegen zijn daardoor bijzonder in trek. Ook industrieterreinen zijn begeerde raceplaatsen. Daar komt het niet zozeer aan op snelheid, wel op behendigheid. Spelregels zijn er niet, de grootste durfal met de snelste wagen wint.

"De illegale racen bij ons zijn wel enigszins anders dan die in bijvoorbeeld de Verenigde Staten. Bij ons draait het niet om geld, maar eigenlijk enkel om de kick", stelt Rohny Budenaers van ABC-Events in Sint-Truiden. Zijn bedrijf houdt zich bezig met de organisatie van gemotoriseerde evenementen. Als eerste in ons land organiseerde hij de afgelopen twee jaar tot drie keer toe een legale straatrace op het vliegveld van Burstem, als tegenreactie op de illegale wedstrijden die vaak slachtoffers eisen.

"Door de illegale racen kreeg de hele tuningwereld en iedereen die zijn auto opvoert of ombouwt een slechte naam. Daar wilden we iets aan doen", zegt Budenaers. "De meeste racers zitten dagelijks uren te sleutelen aan hun wagen en willen hem dan ook graag testen. Als ze dat niet kunnen doen op een veilige manier, doen ze het wel illegaal. En daar komen ongelukken van, dat is ondertussen voor iedereen duidelijk."

Volgens sommige rijders bereik je met een legale race niet dezelfde kick als met de real thing, maar dat doet Budenaers af als flauwekul. "Ongeveer 80 procent van de racers neemt deel aan onze legale wedstrijden. Slechts 20 procent verkiest de illegale weg. Er zullen er natuurlijk wel altijd zijn die beide doen. Dat komt voor een stuk omdat er nog te weinig legale racen zijn." De afgelopen twee jaar waren er drie, voor dit jaar zijn er vijf gepland. Maar een geschikte locatie vinden, is blijkbaar een probleem. "Bij de vorige wedstrijden waren hier telkens

driehonderd auto's en een hoop publiek. Het gaat ook om quartermile-races, waarbij de afstand een kwart mijl of 400 meter is. Een terrein vinden dat zo groot is, is niet altijd mogelijk. Dergelijke plekken vind je in ons land alleen maar op militaire domeinen, maar dan moet er een hele administratieve weg worden afgelegd voor de aanvraag wordt goedgekeurd. En dat duurt telkens een hele tijd."

Het stadsbestuur van zijn eigen gemeente, Sint-Truiden, werkt wel goed mee, meent Budenaers. "Die mensen hebben ook gezien dat er op een legale race genoeg veiligheidsmaatregelen genomen worden. Het publiek moet achter grote hekken van twee meter hoog plaatsnemen en er is een veiligheidsplan opgesteld mocht er toch iets fout lopen. In deze stad zijn ze van mening dat tuning en racen moeten kunnen, maar dan wel op een veilige manier."

Op initiatief van Sint-Truiden worden komend weekend alle geïnteresseerde politiecommissarissen en de tuningwereld uitgenodigd op een congres om over de problematiek te praten. Mochten meer gemeenten het Truiense voorbeeld volgen, dan zou het probleem van de illegale straatraces snel van de baan zijn, meent Budenaers. "Ook die 20 procent die nu nog kiest voor het illegale is aan het twijfelen. Niemand wil immers dood. De vele ongevallen die de jongste tijd gebeurden bij het straatraces doen het effect van die illegale kick afnemen."